

Sygn. akt I CSK 984/22

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z powództwa E. W., M. W., M. W., A. W. K. i P. S.
przeciwko Narodowemu Staremu Teatrowi im. (...) w K.
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej Skarbu Państwa -
Prezydenta Miasta K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 czerwca 2022 r.,
na skutek 3 skarg kasacyjnych powodów P. S.,
E. W. i M. W. oraz A. W. K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 9 lutego 2021 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódek P. S. i A. W. K. oraz powodów E. W. i M. W. na rzecz strony pozwanej kwoty po 2700 zł (dwa tysiące siedemset) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego,**
- 3. zasądza od powódek P. S. i A. W. K. oraz powodów E. W. i M. W. kwoty po 2700 zł (dwa tysiące siedemset) na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z brzmieniem art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w następujących wypadkach:

- w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
- istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- zachodzi nieważność postępowania,
- skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa.

Skargi kasacyjne powózków E. W. i M. W., P. S., A. W. K., od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 lutego 2021 r. zawierają jednakowo brzmiące wnioski o ich przyjęcie do rozpoznania z powołaniem się na ich oczywistą zasadność. Analiza wniosków o przyjęcie skarg kasacyjnych do rozpoznania i ich uzasadnienia prowadzi jednakże do stwierdzenia, że wskazane przez skarżących podstawy przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania nie zachodzą. Brak jest także podstaw by przyjąć, że w sprawie miała miejsce nieważność postępowania.

Twierdzenie o istnieniu przesłanki do przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania z powodu ich oczywistej zasadności, nie znajduje bowiem dostatecznego uzasadnienia w świetle argumentacji przytoczonej w tym zakresie przez skarżących. W judykaturze utrwalone jest stanowisko, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce jedynie wówczas, gdy bez dokonania głębszej analizy dla przeciętnego prawnika jest oczywiste, że podstawy skargi zasługują na uwzględnienie, a zatem ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i przesądza to o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi. Dla takiej oceny stanowiska przedstawione przez skarżących, związane z zarzutem naruszenia art. 4 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, art. 6 i art. 7 w związku z art. 224 § 1 k.c. oraz art. 225 k.c. a także art. 224 § 2 k.c., nie daje zaś podstaw.

W orzecznictwie podkreśla się, także że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonego przepisu nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08).

Z tych względów w przedmiocie wniosku o przyjęcie skarg kasacyjnych do rozpoznania orzeczono jak w treści postanowienia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 2016 r., poz. 2261).